

הוא אשר חטא. גם שאר גדופיו מוכיחים. לכן לא יכופר עוננו, ובמחיצתי לא יבא במספר הכשרים, עד יבקש ממנו מוטו, כי נתן דופי בזרע קדש ברכ' ה'. והיה כי ישוב ונחם, גם אני בכור אתנהו ואברכהו.

והגאון כמהר"ר אברהם כ"ץ יצ"ו לא יחשוב לי לעון כשאמרתי שיש כח ביד תלמיד להטעותו, כי העולם כמנהגו נוהג, שכאשר יגיע איש אל הזקנה יעזבוהו כחותיו ונשמטין אחד אחד, עד יהיה ערום בלי לבוש. הלא זכורני במורי הזקן רבינו יהודה מינץ ס"ל ז"ל, כאשר עבר ימי הגבורה והתקרב לימי שיבה, העמידו לו שומרים, שלא יכנס תלמיד שאינו הגון לפתותו לדבר מה, אף כי עינו לא כהתה. כ"ש מי שתכהינה עיניו, כמו הזקן הלז, ה' יאריך ימיו אמן. כה מעתיר הטרוד מאיר בכמר יצחק ז"ל קצאנאלנבוגן, יום ה' כ"ה אב ש"ז לפ"ק בויניציאה.

(נדפס מכת"י אגרות בית ריאטי קע"ח)

סימן צט

קול שאון שואן ברעש גדול נשמע מסאלוניקי, דמות מניקה, חכמה ותבונה, עיר ואם בישראל, שם ישבו כסאות למשפט פנת יקרת מוסד גולת אריאל. לא קול ענות גבורה, להיות גוליירין מתגרין בתורה, וגוברין מנצחים להתנהג בשררה, שלא לשם שמים, וכתות כתות בק"ק ארגון בגווי טובא. זאת לא זאת מזה הסר המצנפת והרם מזה העטרה. לא טובה השמועה, רוע התרועעה, נפש השומע, גומע חומץ זה ובולע, ומערער בגרונו היושב וחושב, באיים הרחוקים, צדיקים ומוחזקים כשרים יותר ממנו ואינן אנגלי מרומא יושבים ברומו של עולם, לבם כפתחו של אולם, עקב ענוה ויראת ה', מה עשתה חכמה עטרה לראשם, ענוה עקב לסליתם, ויודום עמים כולם, ומה שחסר זה הגליל, תמורת מה שנתך בהפסד מזון הנפש, שם נשלם, ויהי בשלם סכו ומעונתו כציון הידיעה והשלמות, ובדרכי התמימות, מעין אורא דארעא דישראל מחכים, העם היושב בה נשוא עון בחקים ומשפטים צדיקים.

והנה גם שם תבנא סריא, וחלבנה ולבונה זכה, וחצבי חורי מלו קטמא כגני כלפי ליא, ובכל מקום מוקטר מוגש לשמנו ריח רע שיש בו עקר מקנאה ושנאה, כאסתרא בלגינא קיש קיש קריא. וצא ולמד מה בין דורות הראשונים לאחרונים, וכדאיתא בקמא דסנהדרין (ד. ר' זירא כד בעו למסמכיה הוה מטמיר, וכן טובא בורחים מן השררה והכבוד והוא רודף אחריהם, ואם הראשונים כמלאכים אנחנו כבני אדם וכו', כדאיתא בירושלמי דשקלים (ה.), ולא אכשור דרי, ומי יתן חושבנא אבי דרי, וכדהוה הוה, ומוץ יסוער מגורן